

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 23 lutego 2016r. (data nadania w urzędzie pocztowym) powód P. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty we W. wniósł o zasądzenie od pozwanego M. B. kwoty 89.196,05 zł ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty (pozew k. 2 -4 akt).

W odpowiedzi na pozew pozwany M. B. wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych (odpowiedź na pozew k. 76-78 akt).

Pozwany w odpowiedzi na pozew oświadczył, że:

- nie uznaje powództwa, zaprzecza wszystkim żądaniom i twierdzeniom powoda, z wyjątkiem wyraźnie przyznanych w niniejszej odpowiedzi na pozew;

-wnosi o oddalenie powództwa w całości, jako że nie zostało ono przez powoda wykazane tak co do zasady, jak i wysokości,

-wnosi też o oddalenie wniosków dowodowych zgłoszonych przez powoda, jako nieprzydatnych i niewystarczających dla stwierdzenia tez dla nich w pozwie sformułowanych (odpowiedź na pozew k. 76-78 akt).

Uzasadniając wniosek o oddalenie pozwu, strona pozwana zwróciła uwagę , że powód nie wykazał aby dochodzona pozewem wierzytelność w ogóle istniała. Pozwany zaprzeczył temu, aby prowadząc działalność pod firmą USŁUGI (...) zawarł z (...) S.A. 24 października 2013 r. umowę kredytu/pożyczki lub inną o numerze wskazanym w pozwie. Jak wynika z treści pozwu, dowodem na rzekome zawarcie przez pozwanego wspomnianej umowy ma być jedynie wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej. Tymczasem dokumenty te stanowią wyłącznie dokumenty prywatne, tj. takie, które na zasadzie art. 245 k.p.c. stanowią dowód jedynie tego, że osoba, która je podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Pozwany powołał się przy tym na treść art. 194 ustawy z 27 maja 2004 roku o funduszach inwestycyjnych w obecnym brzmieniu, jako regulację wprowadzoną do ustawy na mocy nowelizacji ustawy - Prawo bankowe i ustawy o funduszach inwestycyjnych z 19 kwietnia 2013 r., uchwalonej w wyniku orzeczenia przez Trybunał Konstytucyjny m.in., że art. 194 ustawy o funduszach inwestycyjnych w części, w jakiej nadaje moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta - jest niezgodny z art. 2, art. 32 ust. 1 zdanie pierwsze i art. 76 Konstytucji (wyrok z 11 lipca 2011 r., P 1/10).

Ponadto, powód nie wykazał właściwymi dokumentami nabycia od (...) S.A. rzekomej wierzytelności przypadającej od pozwanego, ani jej źródła, czy wysokości, także poprzez złożony wraz z pozwem dokument, zatytułowany „umowa cesji wierzytelności”. Uregulowany w art. 509 k.c. przelew wierzytelności należy do czynności prawnych rozporządzających, przenosi bowiem na nabywcę wierzytelność przysługującą zbywcy, tj. prawo wierzyciela do żądania od dłużnika świadczenia (art. 353 k.c.). Warunkiem skuteczności cesji wierzytelności jest, co oczywiste, istnienie tego prawa. Aby wierzytelność mogła być przedmiotem przelewu, musi być w dostateczny sposób zindywidualizowana poprzez dokładne określenie stosunku zobowiązaniowego, z którego wynika. Jego elementy w momencie zawierania umowy przelewu powinny być oznaczone lub przynajmniej oznaczalne. Natomiast do chwili przejścia wierzytelności z majątku zbywcy do majątku nabywcy winno nastąpić dokładne sprecyzowanie pozostałych elementów stosunku zobowiązaniowego, w ramach którego istnieje zbywana wierzytelność (wyrok SN z dnia 11 maja 1999 r.). Powód jako dowód nabycia wierzytelności wobec pozwanego przedstawił kopię umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 21 lipca 2015 r. oraz wyciąg z elektronicznego załącznika do tej umowy. Umowa sprzedaży wierzytelności dotyczyła Portfela Wierzytelności, bez określenia w dacie zawarcia umowy jego ostatecznego składu i wartości. Zgodnie z ustaleniami § 3 ust. 2 umowy, termin przeniesienia wierzytelności objętych tym Portfelem był powiązany z dokonaniem przez PROKURA Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty pełnej płatności na warunkach

określonych w umowie i miał nastąpić w dniu wpływu ceny na rachunek zbywcy, tj. w tzw. „dniu przeniesienia”. Ostateczna cena miała być ustalona na dzień poprzedzający dzień przeniesienia i zawarta w Aneksie do umowy, który miał być zawarty najpóźniej w ciągu 30 dni od dnia przeniesienia (§4 ust. 2 i 3 umowy sprzedaży wierzytelności). Co istotne, strony przyjęły, że Aneks ten będzie wskazywał nie tylko cenę ostateczną Portfela wierzytelności, ale i jego ostateczną wysokość, czyli będzie „odzwierciedlać zmiany w składzie i kwocie nominalnej sprzedawanych wierzytelności oraz ustalenia ceny Portfela za okres od dnia następnego po dniu 20 marca 2015 r. do dnia poprzedzającego dzień przeniesienia”.

Umowa sprzedaży wierzytelności z 21 lipca 2015 r. nie wywoływała więc skutku rozporządzającego, tj. nie przenosiła P. wierzytelności na nabywcę. Powód nie złożył wraz z pozwem powołanych w umowie sprzedaży dokumentów, które jednoznacznie potwierdzałyby nabycie od (...) S.A. wierzytelności przypadającej mu od pozwanego. Nie przedstawił dowodów płatności, ani Aneksu, który miał potwierdzać ostateczny skład i wartość nabytego Portfela wierzytelności. Tym samym, powód także w tym zakresie nie wykazał zasadności dochodzonego roszczenia tak co do zasady, jak i wysokości, a tym bardziej jego przelewu na rzecz Funduszu.

Pozwany podkreślił również, że złożony przez powoda „wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy sprzedaży cesji” nie ma jakiegokolwiek podpisu. Zgodnie z twierdzeniami zawartymi w uzasadnieniu pozwu, załącznik ten był sporządzony także w formie papierowej (pisemnej). Strona powodowa, nie składając załącznika do przedmiotowej umowy w formie oryginału lub odpisu poświadczonego za zgodność z oryginałem, a jedynie w postaci wydruku z zapisu elektronicznego na płycie CD, nie zadbała o zachowanie formy czynności, która sprostaby regułom postępowania dowodowego. Elektronicznemu zapisowi nie można bowiem przypisać formy pisemnej, a przede wszystkim nie można ustalić, czy załączony wydruk stanowi załącznik do umowy cesji.

Pozwany podniósł, że dowodem potwierdzającym twierdzenia strony powodowej co do przejścia wierzytelności mogłaby być wyłącznie kompletna umowa cesji wierzytelności (z załącznikami) wraz z dokumentami poświadczającymi nastąpienie skutku rozporządzającego. Natomiast wydruk komputerowy - „wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji” - jak należy stwierdzić na podstawie jego treści - został sporządzony przez pełnomocnika procesowego powoda i na pewno nie jest to załącznik do umowy przelewu wierzytelności i nie może go zastępować. Jest to samodzielnie sporządzony przez pełnomocnika procesowego wydruk komputerowy, który nie może być dowodem, wyraża bowiem jedynie twierdzenie strony, czyli ma ten sam charakter co treść uzasadnienia pozwu. Natomiast okoliczności podawane przez powoda w pozwie, które mają usprawiedliwiać niezłożenie wspomnianego załącznika do umowy - dane chronione tajemnicą bankową i ustawą o ochronie danych osobowych- nie zasługują na aprobatę, bowiem w umowie przelewu strony zakładały, że wykorzystywanie tych danych jest możliwe właśnie w celu dochodzenia roszczeń przez Fundusz. Przepisy o tajemnicy bankowej i ochronie danych osobowych nie zwalniają z obowiązku, jaki spoczywa na mocy art. 6 kc, 3 i 6 k.p.c., 232 k.p.c. na powodzie w procesie cywilnym, a to z obowiązku udowodnienia roszczenia (odpowiedź na pozew k. 76-78 akt).

W piśmie procesowym z dnia 10 czerwca 2016r. (data wpływu) pozwany podtrzymał zarzut przedawnienia roszczenia. Podniósł, że powód nadal nie wykazał przejścia jakiegokolwiek wierzytelności przysługującej przeciw pozwanemu (...).P.S.A. na powoda i w tym zakresie nadal pozostają aktualne argumenty podniesione w odpowiedzi na pozew. Umowa sprzedaży wierzytelności dotyczyła portfela wierzytelności bez określenia zawarcia umowy jego ostatecznego składu i wartości. Zgodnie z ustaleniami § 3 ust. 2 umowy, termin przeniesienia wierzytelności objętych tym Portfelem był powiązany z dokonaniem przez PROKURA Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty pełnej płatności na warunkach określonych w umowie i miał nastąpić w dniu wpływu ceny na rachunek zbywcy, tj. w tzw. „dniu przeniesienia”. Ostateczna cena miała być ustalona na dzień poprzedzający dzień przeniesienia i zawarta w Aneksie do umowy, który miał być zawarty najpóźniej w ciągu 30 dni od dnia przeniesienia (§4 ust. 2 i 3 umowy sprzedaży wierzytelności). Co istotne, strony przyjęły, że Aneks ten będzie wskazywał nie tylko cenę ostateczną Portfela wierzytelności, ale i jego ostateczną wysokość, czyli będzie „odzwierciedlać zmiany w składzie i kwocie nominalnej sprzedawanych wierzytelności oraz ustalenia ceny Portfela za okres od dnia następnego po dniu 20 marca 2015 r. do dnia poprzedzającego dzień przeniesienia”. Umowa sprzedaży wierzytelności z 21 lipca 2015 r. nie wywoływała więc skutku rozporządzającego, tj. nie przenosiła Pakietu wierzytelności na nabywcę. Choć powód do pisma z 23 maja 2016

r. załączył Aneks Nr (...) z 18 sierpnia 2015 r., w którym ustalono dzień przeniesienia na 23 lipca 2015 r., to nie wykazał jednak, aby do ostatecznie przeniesionego Portfela wierzytelności należała jakakolwiek wierzytelność przeciw M. B.. Zgodnie z dyspozycją pkt. 3.1. Aneksu, ostateczna wysokość portfela wierzytelności, będąca przedmiotem zbycia na rzecz Funduszu, miała być wyszczególniona w Załączniku Nr 1 do Aneksu. Takiego załącznika wśród dokumentów złożonych wraz z pismem w Sądzie brak. Został natomiast złożony Załącznik nr 1 do umowy sprzedaży wierzytelności z 21 lipca 2015 r., a więc do umowy niewywołującej skutku rozporządzającego, który tym samym nie stanowi dowodu przejścia wierzytelności na powoda.

Z tych względów, w ocenie pozwanego, pełną aktualność zachowuje wniosek o oddalenie powództwa w całości (pismo procesowe pozwanego k. 126-129 akt) .

W piśmie procesowym z dnia 23 maja 2015r. oraz z dnia 8 lipca 2016r. (data wpływu) powód podtrzymał żądanie pozwu, wniósł o oddalenie zarzutu przedawnienia roszczenia. Podniósł, że zgodnie z poglądem wyrażonym przez Sąd Okręgowy w Łodzi w wyroku z dnia 21 lipca 2014 r. w sprawie o sygn. akt III Ca 248/14 „umorzenie postępowania na podstawie art. 825 pkt 1 k.p.c. nie powoduje zniweczenia skutków przerwania biegu przedawnienia przez złożenie wniosku o wszczęcie egzekucji, a po umorzeniu postępowania bieg terminu przedawnienia rozpoczyna się na nowo. Ocena skutków cofnięcia wniosku egzekucyjnego i umorzenia postępowania dla przerwania biegu przedawnienia nie może być dokonywana bez uwzględnienia specyfiki postępowania egzekucyjnego i faktu, że zgodnie z art. 13§2 k.p.c. przepisy o procesie mogą być do tego rodzaju postępowania stosowane jedynie odpowiednio. Ustawodawca nie zawarł w przepisach regulujących przebieg egzekucji normy prawnej przewidującej tego rodzaju skutek w przypadku cofnięcia wniosku egzekucyjnego, jaki przewiduje art. 203 § 2 k.p.c. w przypadku cofnięcia pozwu. W myśl art. 826 k.p.c., umorzenie postępowania egzekucyjnego powoduje jedynie uchylenie dokonanych czynności egzekucyjnych i nie pozbawia wierzyciela możliwości wszczęcia ponownej egzekucji, chyba że z innych przyczyn egzekucja jest niedopuszczalna. Cofnięcie wniosku nie oznacza całkowitego zniweczenia czynności podejmowanych w toku postępowania egzekucyjnego w szczególności w sytuacji, gdy wyegzekwowano jakąś część należności." W dalszym toku uzasadnienia podkreślono, iż „cofnięcie wniosku egzekucyjnego nie może być traktowane jako „rezygnacja" ze skutków przerwania biegu przedawnienia, jaki wywołało złożenie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności. Pogląd taki byłby sprzeczny z art. 826 k.p.c., który w razie umorzenia postępowania egzekucyjnego daje wierzycielowi możliwość ponownego złożenia wniosku o wszczęcie egzekucji."

Dodatkowo pozwany wskazał, że biorąc pod uwagę treść art. 509 i 123 k.c., należy przyjąć, że ustawodawca nie wyłączył skutku w postaci przerwania biegu przedawnienia wobec cesjonariusza dokonanego przez wcześniejsze podjęcie przez cedenta stosownych czynności przerywających bieg przedawnienia. Możliwości wystąpienia skutku w postaci przerwania biegu przedawnienia w opisanej sytuacji nie wyłączają również żadne inne przepisy prawa. Nie istnieje zatem przepis, który wprost wykluczałby w niniejszej sprawie przerwanie biegu przedawnienia roszczenia strony powodowej, będącej cesjonariuszem, a tego typu wyjątki od reguł ogólnych sformułowane powinny być wprost. Jak wyjaśnił Sąd Najwyższy: „zgodnie z art. 509 § 2 k.c. wierzytelność przechodzi na nabywcę ze wszystkimi właściwościami, przywilejami i brakami", (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 grudnia 2009 r., sygn. akt V CSK 184/09). Podobne stanowisko wyrażono w doktrynie, wskazując, że „wierzytelność przechodzi na nabywcę w takim stanie, w jakim była w chwili zawarcia umowy o przelew, a więc ze wszystkimi związanymi z nią prawami i brakami (np. przedawnieniem)." (Gudowski J. (red.) Kodeks cywilny. Komentarz. Księga trzecia. Zobowiązania, wydawnictwo prawnicze Lexis Nexis, rok wydania 2013, komentarz do art. 509 k.c.).

Biorąc pod uwagę powyższe, uznać należy, w ocenie pozwanego, że w niniejszej sprawie zgodnie z istotą umowy przelewu wierzytelności strona powodowa nabyła wierzytelność w stanie w jakim była w chwili zawarcia umowy przelewu, a zatem wierzytelność, wynikającą z roszczenia, którego bieg przedawnienia został przerwany przez podjęcie stosownych czynności przez wierzyciela pierwotnego. Prawdopodobnie wyżej przedstawionego sposobu rozumienia instytucji przelewu w kontekście skuteczności przerwania biegu przedawnienia przez czynności dokonane przez cedenta, potwierdził Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia 23.04.2014 r., sygn. akt I ACa 1361/13. Po rozpoznaniu sprawy, w której stan faktyczny odpowiadał występującemu w niniejszej sprawie, stwierdził on, że:

"chybiony, jest również zarzut pozwanej, jakoby czynności dokonane pomiędzy nią, a bankiem nie odnosiły skutku wobec Funduszu, który nabył wierzytelność w drodze umowy cesji. Skarżąca nie ma racji twierdząc, że przerwa biegu przedawnienia nastąpiła tylko w stosunku do banku, a nie w stosunku do powoda jako nabywcy wierzytelności. Jej uwadze uszła bowiem treść art. 509 k.c., który reguluje umowę przelewu."

W drodze przelewu wierzyciel - zbywca (cedent) przenosi na nabywcę (cesjonariusza) wierzytelność przysługującą mu wobec dłużnika (debitora). Umową cesji dotychczasowy wierzyciel przenosi całą wierzytelność na nowego wierzyciela. Podstawowym skutkiem przelewu wierzytelności jest bowiem sukcesyjne wstąpienie cesjonariusza w miejsce cedenta. Na mocy przedmiotowej umowy przechodzi więc na cesjonariusza ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi wraz z wszelkimi prawami ubocznymi, które są związane z wierzytelnością główną (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 października 2002 roku, sygn. akt V CKN 1542/00)."

Trafność powyższego stanowiska potwierdził również Sąd Apelacyjny w Białymstoku w innej sprawie o podobnym stanie faktycznym, który po rozpoznaniu apelacji od wyroku Sądu Okręgowego w Białymstoku w sprawie I ACa 9/15, przyjął za własne ustalenia tego Sądu, że: „nie można podzielić argumentu za tym, iż „przerwa w biegu terminu przedawnienia mogła odnieść skutek wyłącznie w stosunku do Banku (cedenta), ponieważ cesjonariusz wstąpił w ukonstytuowaną wierzytelność Banku i z mocy prawa przejął wierzytelność w stanie w jakim znajdowała się ona w chwili cesji. W istocie powód, powołując się na zdarzenie przerywające bieg przedawnienia, odnosi się do czynności podjętych już przez cedenta - on jednak tylko je przywołuje, nie jest zaś ich kreatorem i sprawcą, bo w istocie inicjatorem tych działań nie mógłby być, bowiem jako podmiot nie będący Bankiem nie mógłby wystąpić o nadanie klauzuli wykonalności na swoją rzecz bankowemu tytułowi egzekucyjnemu."

Powód podkreślił, że wierzytelność dochodzona w niniejszym postępowaniu została scedowana na stronę powodową na podstawie umowy cesji, której odpis został przedłożony wraz z pozwem. Do pozwu dołączono wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji, który zawiera dane pozwalające na identyfikację przedmiotowej wierzytelności, a który został wykonany z danych zawartych na płycie CD stanowiącej załącznik nr 1 do umowy sprzedaży wierzytelności. Dodatkowo powód przedłożył wyciąg z wykazu wierzytelności - załącznika nr 1 do aneksu umowy cesji, który obejmuje przedmiotową wierzytelność. Jednocześnie wskazuję, że wykaz zawiera dane osobowe osób trzecich i dane objęte tajemnicą bankową, z tego powodu nie jest możliwe przedłożenie całego wykazu bez ograniczania jego treści. Dodatkowo przedłożył treść aneksu (pismo procesowe powoda k. 82- 84, 131-132 akt).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 11 października 2012r. w Ł. pomiędzy (...) Bankiem (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W., (...)-(...) W. ul. (...), zarejestrowaną w Sądzie Rejonowym dla m. st. Warszawy, XIII Wydział Gospodarczy Krajowego Rejestru Sądowego pod numerem KRS (...), NIP: 525-000-77-38 REGON: (...), Oddział 1 w Ł. jako kredytodawcą a pozwanym M. B. zamieszkałym (...)-(...) Ł. ul. (...), PESEL (...), prowadzącym działalność gospodarczą pod nazwą Usługi (...) (...)-(...) Ł. ul. (...), nr statystyczny REGON (...), nr NIP (...), jako kredytobiorcą została zawarta umowa nr (...) kredytu obrotowego (...) postawionego do dyspozycji jako kredyt w rachunku bieżącym (...) (dowód: umowa nr (...) kredyt obrotowy (...) postawiony do dyspozycji jako kredyt w rachunku bieżącym (...) k. 85-91 akt).

Na warunkach określonych w umowie, (...) SA udzielił kredytobiorcy kredytu odnawialnego w ramach limitu kredytowego w kwocie 70.000 zł. Kredytobiorca oświadczył, że środki z kredytu przeznaczy na finansowanie bieżącej działalności. Okres wykorzystania i okres spłaty kredytu upływał z dniem zakończenia okresu kredytowania, tj. z dniem 10.10.2013r. Zakończenie okresu wykorzystania kredytu przypadało na dzień ustalony w ust. 1 albo na dzień następny po dniu złożenia przez kredytobiorcę pisemnego oświadczenia o rezygnacji z dalszego wykorzystania kredytu.

(...) SA miało dokonać rozliczenia wykorzystanego kredytu po upływie okresu, o którym była mowa w ust. 2 §2 umowy. Wykorzystywanie kredytu miało następować będzie w drodze realizacji dyspozycji kredytobiorcy w formie bezgotówkowej lub gotówkowej w ciężar rachunku bieżącego (...) nr (...). Kredyt mógł być wykorzystany jednorazowo albo w częściach.

W umowie strony określiły- w § 4 oprocentowanie kwoty wykorzystanego kredytu, marżę banku, w § 5 sposób obliczania odsetek od wykorzystanego kredytu, w § 6 i 7 prowizje i opłaty bankowe, w § 8 sposób pobierania środków pieniężnych na obsługę spłaty kredytu, w § 9 wymagalność niespłaconych odsetek, w § 10 skutki braku spłaty kredytu w terminie (zadłużenie przeterminowane i wymagalne), w § 11 zasady pobierania odsetek w przypadku opóźnienia w spłacie kredytu, w § 12 sposób pobierania środków pieniężnych na spłatę zaległego kredytu, w § 13 zabezpieczenie spłaty kredytu, w § 14, 15, 16 wypowiedzenie umowy kredytowej w przypadku niedotrzymania przez kredytobiorcę warunków udzielenia kredytu, sposób rozliczenia kredytu i odsetek w przypadku wypowiedzenia umowy kredytowej (dowód: umowa nr (...) kredyt obrotowy (...) postawiony do dyspozycji jako kredyt w rachunku bieżącym (...) wraz załącznikami k. 85-91, 92-94 akt).

Pozwany złożył oświadczenie o poddaniu się egzekucji dla świadczeń pieniężnych (dowód: oświadczenie pozwanego k. 92 akt, informacja o skutkach złożenia oświadczenia k. 93).

W dniu 24 października 2013r. w systemie bankowym dokonano zmiany numeru umowy na (...).

Pozwany nie spłacił pożyczki, nie wywiązał się z przyjętego na siebie zobowiązania, wobec czego niespłacona kwota kapitału stała się wymagalna wraz z kwotą odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia.

(...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. w dniu 27 stycznia 2014 r. wystawiła bankowy tytuł egzekucyjny nr (...). W tytule stwierdzono, że posiada:

wobec dłużnika M. B. zamieszkałego (...)-(...) Ł. Osiedle (...)- adres do korespondencji ul. (...), PESEL (...), prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Usługi (...) (...)-(...) Ł. ul. (...), nr statystyczny REGON (...), nr NIP (...),

z tytułu zawartej w dniu 11 października 2012r. umowy nr (...) kredytu obrotowego (...) postawionego do dyspozycji jako kredyt w rachunku bieżącym (...), ***aktualnie ewidencjonowanej pod numerem (...)***- posiada wymagalne zadłużenie. Na kwotę wymagalnego zadłużenia składają się:

-należność główna w wysokości 70.020,53 zł,

- koszty 30zł,

-odsetki naliczane do dnia 26 stycznia 2014r. włącznie w wysokości 2.184,51zł naliczane według stopy procentowej w wysokości 165 w stosunku rocznym oraz dalsze należne odsetki od dnia 27 stycznia 2014r. do dnia całkowitej spłaty należności głównej naliczane od należności głównej w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP , aktualna wysokość stopy, według której naliczane są odsetki, wynosi 16% w stosunku rocznym

Wyciąg ten miał moc tytułu egzekucyjnego na podstawie art. 96 w związku z art. 181 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo Bankowe / Dz.U. Nr 140/1997 r. poz. 939/, w związku z art. 51ust.2 ustawy z dnia 6 grudnia 1996r. zastawie rejestrowym i rejestrze zastawów/ Dz.U. Nr 149 poz. 703/ (dowód: bankowy tytuł egzekucyjny k. 97 akt).

(...) Bank (...) Spółka Akcyjna ***z siedzibą w W.*** podjął działania zmierzające do zaspokojenia roszczenia.

Sąd Rejonowy w Skierniewicach V Wydział Gospodarczy postanowieniem z dnia 15 kwietnia 2014r. w sprawie o sygn. akt V GCo 84/14 nadał klauzulę wykonalności w/w bankowemu tytułowi egzekucyjnemu przeciwko dłużnikowi M.

B.. W postanowieniu Sąd powołał się na poprzedni numer umowy (dowód: postanowienie SR w Skierniewicach k. 98-99 akt).

Wierzyciel na podstawie wskazanego tytułu wykonawczego wystąpił do komornika sądowego z wnioskiem w dniu 27 maja 2014r. o przeprowadzenie postępowania egzekucyjnego. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym da W. –P. w W. postanowieniem z dnia 3 września 2015r. r. w sprawie o sygn. akt KM 590/14, umorzył postępowanie egzekucyjne na podstawie art. 824 par. 1 pkt 1 k.p.c. z powodu jego bezskuteczności. W toku egzekucji wierzyciel nie zaspokoił swojego roszczenia (dowód: wniosek k. 100-101, postanowienie o umorzeniu egzekucji k. 107 akt).

W dniu 21 lipca 2015r. Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty i (...) **Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W.** zawarli umowę przelewu wierzytelności, na podstawie której strona powodowa nabyła wierzytelność dochodzoną w niniejszym postępowaniu przysługującą uprzednio (...) **Bankowi (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.** wobec dłużnika M. B. (dowód: umowa sprzedaży wierzytelności wraz z wszystkimi załącznikami k. 17-31, k. 133-183).

Wierzytelności będące przedmiotem w/w umowy cesji zostały wyszczególnione w załączniku do umowy, sporządzonym w formie pisemnej oraz formacie elektronicznym na nośniku danych - płycie CD, w którym szczegółowo wskazano dane pozwalające na identyfikację konkretnej wierzytelności (dowód: umowa cesji wraz z załącznikami k. 17-31, 33- 66 oraz k. 17-31, k. 133-183, wyciąg z listy wierzytelności k. 67 akt, załącznik nr 6 do umowy sprzedaży k. 105 oraz k. 185, potwierdzenie wykonania operacji k. 106, aneks nr (...) do umowy sprzedaży k. 108-109 oraz 184, załącznik nr 1 do umowy sprzedaży wierzytelności k. 119-121 oraz k. 187-193) .

Nabyta wierzytelność została ujęta w księgach rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej strony powodowej, na podstawie których wystawiono wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nr (...)/ (...) z dnia 2016-02-88, podpisany przez osobę upoważnioną do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych funduszu (upoważnienie zawarte w dokumencie obejmującym pełnomocnictwo procesowe z dnia 2016-01-07) i opatrzony pieczęcią towarzystwa zarządzającego funduszem sekurytyzacyjnym (dowód: wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nr (...) (...) z dnia 2016-03-08 k. 8 akt, upoważnienie do składania oświadczeń wiedzy w zakresie praw i obowiązków majątkowych funduszu zawarte w dokumencie obejmującym pełnomocnictwo procesowe z dnia 2016-01-07 k.9 akt).

Po zawarciu umowy cesji, a przed skierowaniem sprawy do postępowania sądowego, strona powodowa podjęła szereg prób kontaktu (w tym telefonicznego jak i osobistego) z pozwanym w celu polubownego zakończenia sprawy.

Przed wytoczeniem powództwa, pismem z dnia 22 stycznia 2016r. strona pozwana wezwana została do dobrowolnego spełnienia świadczenia lub do kontaktu w celu porozumienia się w zakresie spłaty należności (dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 2016-01-22 k. 68 akt).

Pozwany na powyższe wezwanie nie odpowiedział (dowód: okoliczność bezsporna).

Zadłużenie strony pozwanej wynosi obecnie 89.196,05 zł, w tym należność główna w wysokości 70.020,53 zł oraz skapitalizowane odsetki w wysokości 19175,52 zł, na które składają się przejęte w drodze cesji wierzytelności odsetki wierzyciela pierwotnego naliczane zgodnie z postanowieniami umowy odpowiednio od niezapłaconej kwoty należności głównej wynikającej ze wskazanej wyżej umowy oraz odsetki ustawowe naliczane przez stronę powodową od należności głównej za okres po dniu cesji wierzytelności do dnia 2015-12-31 oraz odsetki ustawowe za opóźnienie naliczone przez stronę powodową od należności głównej od dnia 2016-01-01 do dnia poprzedzającego dzień złożenia pozwu (dowód: bankowy tytuł egzekucyjny k. 97 akt , wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej k. 8 akt).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych dowodów.

Należy podnieść, że praktycznie wszystkie istotne dla sprawy okoliczności wynikały z przedłożonych przez stronę powodową dokumentów prywatnych, a nadto z dokumentów urzędowych, a mianowicie postanowienia sądu i postanowienia komornika sądowego.

Zgodnie z art. 245 k.p.c. dokument prywatny stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie.

Formalna moc dowodowa dokumentu prywatnego wyraża się w tym, że zawarte w nim oświadczenie pochodzi od osoby, która złożyła podpis na dokumencie, jednakże nie rozciąga się ona na okoliczności towarzyszące złożeniu oświadczenia. Nie przesądza ona sama przez się o mocy materialnej dokumentu (kwestii jego ważności, skuteczności, a także prawdziwości). Dokument prywatny nie jest więc dowodem rzeczywistego stanu rzeczy (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 7 sierpnia 2015 r. VI ACa 1031/14 LEX nr 1794400).

Podobnie w wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 26 sierpnia 2015 r.

(I ACa 238/15 LEX nr 1797159) wskazano, że dokument prywatny nie korzysta z domniemania zgodności z prawdą złożonych w nim oświadczeń - formalna moc dowodowa tego dokumentu nie przesądza jego mocy materialnej. Dokument prywatny nie jest sam przez się dowodem rzeczywistego stanu rzeczy.

Umowa kredytu, aneksy do niej, umowa o przelew wierzytelności oraz wyciągi z ksiąg rachunkowych są dokumentami prywatnymi w rozumieniu art. 245 k.c. (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 15 lipca 2015 r. V ACa 174/15 LEX nr 1842230).

Poza sporem jest, że wyciąg z ksiąg funduszu sekurytyzacyjnego nie ma mocy dokumentu urzędowego w rozumieniu art. 244 § 1 k.p.c. w stosunku prawnym z konsumentami, co wynika z wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 11 lipca 2011 r. w sprawie P 1/10, OTK-A 2011/6/53 (Dz. U. z 2011/152/900).

Należy jednak wskazać, że Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia 20 maja 2015 r. (I ACa 1702/14 LEX nr 1771284) analizował charakter wyciągów i z ksiąg bankowych jako dowód w sprawie. Wprawdzie w niniejszej sprawie powodem jest Fundusz, ale poczyniona przez Sąd Apelacyjny ocena, również może odnieść się do funduszy działających na podstawie ustawy z dnia 27 maja 2014r. o funduszach inwestycyjnych (DZu. 2014r.157 j.t. ze zm.). Sąd w tym uzasadnieniu wskazał, że:

„Powodowy bank, wykazując istnienie zadłużenia strony pozwanej przedstawił na poparcie swoich roszczeń dowód w postaci wyciągów z ksiąg bankowych. Nie ulega wątpliwości, że złożony przez stronę powodową wyciągi z ksiąg bankowych stanowią dokumenty prywatne, zawierają bowiem pieczęć banku i treść określonego oświadczenia wiedzy wynikającej z ksiąg bankowych oraz są podpisane przez pracownika banku. Wyciągi te, zgodnie z art. 245 k.p.c., stanowią dowód tego, że osoba która je podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Jak podkreślane jest w literaturze, dokument prywatny stanowi pełnoprawny środek dowodowy, który Sąd orzekający może uznać za podstawę swoich ustaleń faktycznych, a następnie wyrokowania. Moc dowodowa dokumentu prywatnego jest jednak słabsza aniżeli moc dowodowa dokumentu urzędowego, ponieważ dokumenty prywatne nie korzystają z podstawowego w tym zakresie domniemania, że ich treść jest zgodna ze stanem rzeczywistym (domniemania zgodności z prawdą). Nie przeszkadza to jednak w tym, aby Sąd orzekający w ramach swobodnej oceny dowodów (art. 233 k.p.c.) uznał treść dokumentu prywatnego za zgodną z rzeczywistym stanem rzeczy”.

Orzecznictwo sądów powszechnych idzie jeszcze dalej, zauważając nawet, że sam fakt, że dane pismo nie spełnia warunków dokumentu określonego w art. 244 k.p.c. i art. 245 k.p.c. nie oznacza, że nie może ono stanowić dowodu w sprawie (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 28 września 2015 r. III AUa 611/15 LEX nr 1820426).

Zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów wyrażoną w art. 233 k.p.c. sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie "wszechstronnego rozważenia zebranego materiału" (a zatem, jak podkreśla się w orzecznictwie, z uwzględnieniem wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu, jak

również wszelkich okoliczności towarzyszących przeprowadzaniu poszczególnych dowodów i mających znaczenie dla oceny ich mocy i wiarygodności (por. wyrok SN z dnia 17 listopada 1966 r., II CR 423/66, OSNPG 1967, nr 5-6, poz. 21; uzasadnienie wyroku SN z dnia 24 marca 1999 r., I PKN 632/98, OSNAPiUS 2000, nr 10, poz. 382; uzasadnienie postanowienia SN z dnia 11 lipca 2002 r., IV CKN 1218/00, LEX nr 80266; uzasadnienie postanowienia SN z dnia 18 lipca 2002 r., IV CKN 1256/00, LEX nr 80267; wyrok SA w Poznaniu z dnia 12 czerwca 2013 r., III AUa 51/13, LEX nr 1356634).

Jak twierdzi się w literaturze, moc dowodowa oznacza siłę przekonania uzyskaną przez sąd wskutek przeprowadzenia określonych środków dowodowych na potwierdzenie prawdziwości lub nieprawdziwości twierdzeń na temat okoliczności faktycznych, istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Wiarygodność zaś decyduje o tym, czy określony środek dowodowy, ze względu na jego indywidualne cechy i obiektywne okoliczności, zasługuje na wiarę (por. wyrok SA w Poznaniu z dnia 21 marca 2013 r., III AUa 1431/12, LEX nr 1322011; wyrok SA w Łodzi z dnia 5 czerwca 2013 r., I ACa 50/13, LEX nr 1345548; wyrok SA w Łodzi z dnia 23 lipca 2013 r., I ACa 90/13, LEX nr 1356578).

Przyjmuje się, że ramy swobodnej oceny dowodów muszą być zakreślone wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego, regułami logicznego myślenia oraz pewnego poziomu świadomości prawnej, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i wążąc ich moc oraz wiarygodność, odnosi je do pozostałego materiału dowodowego (por. uzasadnienie wyroku SN z dnia 20 marca 1980 r., II URN 175/79, OSNC 1980, nr 10, poz. 200; uzasadnienie wyroku SN z dnia 10 czerwca 1999 r., II UKN 685/98, OSNAPiUS 2000, nr 17, poz. 655; uzasadnienie postanowienia SN z dnia 15 lutego 2000 r., III CKN 1049/99, LEX nr 51627; uzasadnienie wyroku SN z dnia 16 maja 2000 r., IV CKN 1097/00, LEX nr 52624; uzasadnienie wyroku SN z dnia 29 września 2000 r., V CKN 94/00, LEX nr 52589; uzasadnienie wyroku SN z dnia 15 listopada 2000 r., IV CKN 1383/00, LEX nr 52544; wyrok SN z dnia 19 czerwca 2001 r., II UKN 423/00, OSNP 2003, nr 5, poz. 137; uzasadnienie wyroku SN z dnia 14 marca 2002 r., IV CKN 859/00, LEX nr 53923; uzasadnienie postanowienia SN z dnia 16 maja 2002 r., IV CKN 1050/00, LEX nr 55499; uzasadnienie wyroku SN z dnia 27 września 2002 r., II CKN 817/00, LEX nr 56906; uzasadnienie wyroku SN z dnia 27 września 2002 r., IV CKN 1316/00, LEX nr 80273).

W przedmiotowej sprawie, Sąd uznał dokumenty prywatne złożone przez stronę powodową za wiarygodne, potwierdzające rzeczywisty stan rzeczy, tym bardziej, że zarzuty pozwanego były ogólnikowe. Skupiły się jedynie na podnoszeniu charakteru dokumentu (dokumenty prywatne) i z tego strona wywodziła brak ich wiarygodności. Pozwany nie przedstawił żadnych dowodów mogących podważyć wiarygodność, bądź rzetelność złożonych przez stronę powodową wyciągów z ksiąg funduszu. Co więcej, skoro pozwany kwestionował wysokość zadłużenia, mimo że był wystawiony bankowy tytuł egzekucyjny na określoną kwotę, była prowadzona bezskuteczna egzekucja, w toku której wierzyciel nic nie uzyskał, a nadto poziom naliczanych odsetek musi być poza sporem, to powinien złożyć środki dowodowe wykazujące, że jednak spłacił część zadłużenia, a wyliczenie powoda jest błędne i nie uwzględnia dokonanych wpłat. Pozwany żadnej inicjatywy dowodowej w tej kwestii nie wykazał.

Należy podnieść, że strona powodowa działa na podstawie ustawy, a tryb prowadzenia działalności, podobnie jak wystawianie dokumentów oprócz ustawy, formalizuje rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 30 kwietnia 2013r. w sprawie sposobu, trybu oraz warunków prowadzenia działalności przez towarzystwa funduszy inwestycyjnych (Dz. U. z dnia 8 maja 2013 r. -Dz.U.2013.538). Nie jest to zatem podmiot nie podlegający kontroli, a dokumenty prywatne wystawiane przez tego typu podmioty z uwagi na profesjonalizm, formalizm, podleganie ustawie i rozporządzeniom muszą być oceniane z mniejszym rygoryzmem, niż np. dokumenty prywatne pochodzące od osób fizycznych.

Należy wskazać, że wszystkie dokumenty prywatne przedłożone przez Fundusz pozwalają prześledzić wysokość roszczenia, działania zmierzające do zaspokojenia roszczenia, a wreszcie część okoliczności potwierdzają

dokumenty urzędowe, które pozwany przeoczył. To Sąd nadał klauzulę wykonalności na bankowy tytuł egzekucyjny, a komornik umorzył postępowanie egzekucyjne w określonej dacie.

Nadto, załączniki do umowy cesji przedłożone w tej sprawie zawierają dane dotyczące przedmiotowej wierzytelności. Dane identyfikujące wierzytelność dochodzoną w niniejszej sprawie ujęte zostały w wyciągu z elektronicznego załącznika do umowy cesji, wygenerowanym automatycznie. Identyfikator klienta wskazany w treści wyciągu z elektronicznego załącznika do umowy cesji odpowiada numerowi identyfikującemu klienta wg numeracji wierzyciela pierwotnego. W związku z powyższym, wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji zawierający dane dochodzonej wierzytelności w niniejszym postępowaniu potwierdza nabycie wierzytelności i legitymację czynną strony powodowej. Wierzytelność znalazła się w księgach rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej strony powodowej, na podstawie których wystawiono wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nr (...)/ (...) z dnia 2016-02-88. Gdyby aneks do umowy sprzedaży nie potwierdzał przejścia tej wierzytelności na powoda i byłby wyłączony z pierwotnego wykazu, nie znalazłby się w księgach rachunkowych funduszu.

Warto również zauważyć, że pozwany na rozprawie w dniu 25 lipca 2016r. nie kwestionował tego, że miał zawartą umowę z bankiem, nie spłacił kredytu, a jedyną jego wątpliwość zrodziło powołanie w niniejszej sprawie innego numeru umowy kredytowej, niż pierwotnie. Pozwany jednak przeoczył, że o zmianie numeru umowy kredytowej mógł się dowiedzieć przy okazji wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego. Dla Sądu po analizie dokumentów prywatnych przedłożonych przez powoda nie ma żadnej wątpliwości, o jaką umowę kredytową w niniejszej sprawie chodzi.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo okazało się w pełni zasadne.

Odnosząc się do zarzutów strony pozwanej zawartych w odpowiedzi na pozew, należy podnieść, że:

1. w zakresie legitymacji czynnej powoda

Sąd uznał za bezpodstawny zarzut braku legitymacji czynnej powoda, albowiem Bank na podstawie art. 509 § 1 k.c. skutecznie zbył mu wierzytelność, nie musiał uzyskać na to zgody dłużnika. W umowie o zbycie wierzytelności wskazany jest numer umowy kredytu, w bankowym tytule egzekucyjnym powołano się na zmianę numeru umowy kredytowej, więc nie ma wątpliwości co do przedmiotu zbycia. Strona powodowa wraz z pozwem przedłożyła umowę cesji zawartą pomiędzy stroną powodową a wierzycielem pierwotnym oraz wyciąg do elektronicznego załącznika do umowy cesji. Następnie strona powodowa przedłożyła wyciąg z wykazu wierzytelności stanowiącego integralną część umowy cesji. Przedmiotowy wykaz zawiera w swojej treści dane konkretyzujące wierzytelność i potwierdza, że wynika ona z umowy kredytu opisanej w pozwie, zawartej w dniu 11 października 2012r. pomiędzy wierzycielem pierwotnym a pozwanym. Tym samym należy stwierdzić, że strona powodowa należycie wykazała istnienie legitymacji czynnej do wystąpienia z pozwem w niniejszej sprawie.

2. co do przedawnienia roszczenia powoda

Zarzut sformułowany przez pozwanego jest ogólnikowy. Można wskazać, że umorzenie postępowania egzekucyjnego nastąpiło w dniu 3 września 2015r. Po przerwaniu biegu przedawnienia wszczęciem postępowania egzekucyjnego, a następnie po jego umorzeniu, zaczął termin przedawnienia biec na nowo. Termin 3-letniego przedawnienia (art.118 k.c.) upływał z dniem 3 września października 2018r. Powód nabył w dniu 25 lipca 2015r. nieprzedawnioną wierzytelność. Wraz z nabyciem wierzytelności na powoda przeszły wszelkie prawa z nią związane (art. 509 § 2 k.c.), powód wszedł więc w pozycję zbywcy, także w kwestii przedawnienia roszczenia, co wynika także z treści art. 513 § 1 k.c. Pozew został wniesiony w dniu 23 lutego 2016r., a więc żądanie zasądzenia nie wynikało z przedawnionego roszczenia.

Gdyby przyjąć inną koncepcję prezentowaną w orzecznictwie, by liczyć termin od daty nabycia wierzytelności, zatem od 23 lutego 2016r., to tym bardziej roszczenie powoda nie jest przedawnione.

3. co do nieudowodnienia roszczenia

Zawarcie umowy sprzedaży wierzytelności wiązało się z przekazaniem przez zbywcę na rzecz nabywcy dokumentacji potwierdzającej istnienie wierzytelności a także danych osobowych dłużników. Strona powodowa w toku postępowania przedłożyła: umowę kredytu, z której wynika wysokość kapitału, sposób obliczenia odsetek, bankowy tytuł egzekucyjny, postanowienie Sądu Rejonowego, wniosek egzekucyjny, postanowienie Komornika Sądowego o umorzeniu egzekucji. Na podstawie dokumentów źródłowych pochodzących z banku ustalono w dacie zawarcia umowy cesji, jaki dług obciąża pozwanego. Nie można przeoczyć, że bank i powodowy Fundusz są profesjonalistami i w dacie cesji, powód kalkulując opłacalność i ryzyko zakupu wierzytelności, ze szczególną wagą musiał analizować dokumenty finansowe, z których wynika wysokość poszczególnych wierzytelności. Po dacie cesji, w której wysokość wierzytelności potwierdzona wskazanymi dokumentami prywatnymi nie budzi wątpliwości Sądu, powód nie dokonał żadnej wpłaty, bowiem nawet takich twierdzeń nie podniósł w procesie. Zatem zarzut nieudowodnienia roszczenia zasługuje na uwzględnienie.

Mając na uwadze powyższe, Sąd w całości uwzględnił powództwo, a odsetkach za opóźnienie orzekł na podstawie art. 481 k.c.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c., obciążając nimi pozwanego jako osobę przegrywającą spór. Na koszty procesu złożyły się opłata od pozwu- wysokość należnej opłaty sądowej od pozwu ustalono w oparciu o art. 13 ust. 1a ustawy z dnia 28.07.2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych. Strona powodowa dochodzi roszczenia wynikającego z czynności bankowej, zatem opłata stosunkowa wynosi 5% wartości przedmiotu sporu, nie więcej jednak niż 1 000 zł, opłata od pełnomocnictwa 17 zł, oraz wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości 7200zł zgodnie z par. 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z dnia 5 listopada 2015 r. DZ. U. 2015.1804).

ZARZĄDZENIE

1. Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanego,
2. Uzasadnienie sporządzone przez sędziego.

23 sierpnia 2016r.